

Nevin Birsa

ŽIVALI

ŽIVALI

Živali rjovejo v mojih zenicah,
 blagi dež in samota
 padata
 kot pepel
 na rdečo jesen:
 drevje se golo vzpenja v neskončno nebo,
 duh vzhaja med veje
 in prapore,
 nekam v neznano brstijo
 kremplji volkov, dlaka prhutá
 v sledovih zemlje, skal in hrane, (ta oves, to žito!).

So časi odpadanja,
 zadnji vzdih
 joče v usnju in koreninah:
 umira zemlja,
 belina poti škrobota v sledovih srn in
 naplavljenega mrčesa.

So časi hiranja in ognja,
 jeziki kun drhtijo v mesu in lovišču,
 na obrobju moje dežele,
 kjer hlipajo zvezde
 in lajajo psi,
 se oglašá fazan.

Z odtenki,
 kjer pokajo kosti kot blisk in grom,
 s čudežno surovostjo štejem:
 med prsti polzijo
 dnevi in meseci,
 in lovci cvetejo kot njihova divjad.

Živali,
 živali, ki me bolijo s svojim skokom,
 se vzpenjajo kot kri
 in slina v moja pljuča,
 v nepotešenost bežanja:
 (tako se mi bližajo).

In zrak,
 oster kot nož,
 reže mojo misel, me opozarja
 na skorajšnjo vrnitev pomladnih vetrov,
 s katerimi pridejo ptice in sanje.

SLAVCI NEBA

Blizu, in daleč, in hočem
 pljuskniti v visoko drevje,
 da bi videl v krošnjah besede odmev
 pričakovanja in zmedo rasti: goreči šum

smrti mi govori v samotnem srcu,
 slavci neba ščeбетajo za zgubljenimi rokami:
 kadar se poslovim
 od tišine,

me obide silna želja praproti,
 s semenjem se sprehajam v nosu lune,
 in kraterji, blizu, in daleč,

in stopam po produ zvezdá,
 oklepa me noč,
 in v srcu drgetajo položeni valovi.

OSA JE BRENČALA

Osa je brenčala kot molitev:
 nasmehni se, piramida večnosti,
 dan, ki se obrne
 v svoje veke,
 je kot boj iz poletnega sonca. Tako je:
 šumeče besede se neutrudno
 uporabljajo v cvet prihajajočega žvepla:
 Tako je, so govorili otroci in starci,
 s trakom, hlepečim kot robida zla. In moka,
 ki se hrani s solzami: in griči,
 ki pijejo zeleno kri trt in azbesta,
 in mojstri, siti kot govno,
 in splašene trave zvezd, ki padajo
 v moje oči, v moje slušnice
 in v cigansko papriko činel.

LEGAT

Ptič barve: bele, črne, zelene,
 modre, rumene, in druge,
 okrašen z bahavim perjem: njegov prihod
 je zapisan in zakopan v temeljih.

Ozke in dolge peruti,
 bliskovit let, vrešči
 v olju in grabi žuželke in
 lovi vodne kaplje,
 tako poredko, tako pogosto,
 lovi čebele, ose, išče in pregleduje:
 čmrlj, hrošč ali metulji so mu hrana,
 ki jo pod večer izbljuva iz želodca.

K IZVIRU MOKRE ZEMLJE?

Skodrani netopirji, ki spijo v moji krvi,
 so kot splašeni val: moja
 usta hitijo v zobne zelenja,

moj biser, sijoč kot nemirni mrtveci,
 išče zaklad davnine,
 in fazani,
 ki vzgorevajo in šuštijo
 iz trave mojih žil,
 se nenadoma razpršijo in zaplešejo z netopirji
 nesmiselni ples: kdo ve, je
 to poldan, je to že noč,
 je to že razcepljeno pozibavanje,
 ali samo papir čutnih črk,
 ki bežijo k svojemu izviru,
 k izviru mokre zemlje?

KAČA

Kača,
 z vozlom strupa v razklanem jeziku,
 z očmi, hipnotičnimi in prodirnimi, –
 in brez nje ne morem zaspati; zaznamovana
 z barvami, ki me očarajo,
 in otrpnem v strahu,
 da se nekoč prebudiš v moji zavesti,
 kakor biseri na pragu duše,
 ne vprašaš ne za čas ne za kraj,
 a vendar sikaš iz skodele, in vsako poletje
 obiščeš mojo sobo in moje srce.

VOLKOVI

Natanko opolnoči so prituli
 volkovi, z nasršeno, gorečo dlako,
 pred moja vrata, in hipoma sem
 se zavedel, da živim,
 in povabil sem zveri v vežo, a nisem
 mogel tuliti z njimi,
 z zobmi sem grizel svojo kožo,
 in pustil sem, da so tulili,
 in okna so se podirala,
 in luči so ugašale, luči so se nanovo prižigale,

vedel sem, da bom tudi
 sam nekoč tulil v odprto noč,
 polno snega, lakote, vonja po snegu
 in krvi. Vedel sem, da se bom
 hranil s svojim mesom, in bil sem
 tako šibek in nemočen,
 da sem zbežal ven, legel v sneg,
 in po mojih sobah so tekali volkovi,
 iskali mojo pesem, mojo domovino,
 moje zrnje,
 in čutil sem, da je še daleč do jutra.

KOT PORAJAJOČI SE ČRIČEK

Odprl sem okno,
 izza zaves sem opazoval vzhajajoči mesec:
 ljubim to zemljo,
 ki je, zame, spokojna in tiha,
 tako tiha in spokojna,
 da bežim v rjuhe smrti,
 v čebelje oko,
 v srečno drhtavico.

Tisočkrat odhajam
 vzdolž pritokov,
 tisočkrat poljubljam pomladni sneg,
 ki kopni v mojih srcih:

pahljačasto se razširja mesečina,
 zaobljeni hribi in griči krikajo
 pod težo lune, a jaz
 gorim kot zlat prstan,
 kot nova svetloba,
 kot porajajoči se čriček.